

andre Bestemmelser angaaende Straffeanstalt-
ternes indre Forhold og Straffangernes Stil-
ling, — og Udvalget skal tillade sig at gjøre
dette Ønske til sit.

Ottende Capitel.

Om Straffskyldens Forældelse.

Det har hidtil været den danske Strafferets
almindelige Grundregel, at Straffskylden ikke
ophører ved Forældelse, og der har ikkun været
gjort ganske enkelte, særlige Undtagelser herfra.
Skjøndt nu Lovudkastet ogsaa har troet at
maaite hævde hiin Grundanskuelse, og udtaler
som Hovedregel, at Straffeanbaret ikke foræl-
des (§ 69), saa er der dog ikke blot opstillet
hele Classer af Undtagelsestilfælde, men selve
Hovedreglen er i den practiske Anvendelse ble-
ven begrændset saaledes, at samtlige Bestem-
melser i dette Afsnit i Loven fremtræde som
noget væsentlig Nytt, der fører ganske nye Prin-
ciper tilve i vor Retsforfatning.

Hvor tiltalende det nu end kan fremstille sig
for Følelsen, at Straffeanbaret bortfalder i Ti-
dens Løb, og at der saaledes gaabes en Udsigt til
Straffløshed for den Forbryder, som virkelig
har forbedret sig, maa det dog vistnok erkjen-
des, at et almindeligt Tilfagn om saadan
Straffløshed efter Udløbet af bestemte Tidsfrister
let vil kunne medføre Fare for Retsikkerheden
og svække Straffelovens Herredømme. Det
maa ogsaa indrømmes, at den formeentlige
Forbedring meget let vil kunne være et Skin,
hvormed det er lykkes Forbryderen at omgive
sig, og der vil i alt Fald være indrømmet
Hensynet til en mulig virkelig Forbedring. Alt,
hvad den kan gjøre Krav paa, naar det, saa-
ledes som Tilfældet er i Lovudkastet, opstilles
som almindelig Regel, at det efter Forløbet af
10 Aar skal berøe paa en Beslutning af den
øverste Justitsautoritet i Landet, om Tiltale
skal finde Sted eller ikke.

Fra den almindelige Regel om, at Straf-
skylden ikke forældes, er opstillet tvende Hoved-
classer af Undtagelser, der begrundes i Hensyn

til Forbrydernes Bestaaenhed og den. Skyl-
dige Alver. Er Brøden saa ringe, at Straffe-
loven ikkun anseer den med Straf af simpelt
Fængsel, Bøder eller Niis, formenes det vist-
nok med Føie, at Rejsfærdigheden ikke vil lide
noget Afbræk ved, at Staten lader Forseelser
upaataalt, naar der er forløbet en passende Tid,
og at det da ikke vil kunne lønne sig at offere den
Uleilighed og Bekostning, som Forholdets be-
hørigte Oplysning vilde medføre, og Lovudkastet
lader derfor Straffeanbaret i saadanne Til-
fælde døe med Udløbet af 2 Aar efter For-
seelsens Udførelse; hvorchos det bestemmes, at naar
Sag ikke desto mindre er reist, men det findes,
at 2 Aar ere forløbne, inden Forseelsen blev paa-
talt ved Retten, eller at Sagen vel har været paa-
talt, men ikke lovlig er bleven gjenoptagen inden
Fristens Udløb, bortfalder den forskyldte Straf,
naar denne ikke vilde blive højere end Bøder,
simpelt Fængsel eller Niis (§ 66). Denne
Regel omfatter saavel Forseelser, der ere Gjen-
stand for offentlig Tiltale, som dem, der alene
kunne forfølges af den Fornærmede, eller kun
paatales af det Offentlige, naar den Fornær-
mede begjærer det. Men for disse tvende sidste
Classer af Sager gaar Lovudkastet derhos et
Skridt videre, idet Forældelsen endvidere ind-
træder, naar den Forurettede ikke i en Tid af
1 Aar, efterat han beviislig er kommen til
Kundskab om Gjerningsmanden, paataler Sagen
eller retter Begjæring til det Offentlige om
Paatale. Er Paatalen vel begyndt, men Sagen
afvises eller hæves — det sidste s. Ex. paa
Grund af et indgaaet Forlig, der misligholdes
— indrømmes der den Forurettede 3 Maaned-
er til atter at rejse Paatale, selv om Fristen
af 1 Aar er udløbet (§ 67).

Meget videre gaar Lovudkastet med Hensyn
til Forbrydelse, begaaede af Børn. Selv om
Lovens Straf her maaite naae Forbedrings-
huus i 2 Aar — den højeste Straf, der efter
Udkastet kan ramme Forbrydelse, begaaede i
Alderen mellem 10 og 15 Aar —, bortfalder
Ansaret, naar Paatale ikke er skeet, inden Bar-
net naaede 18 Aars Alderen (§ 68).

Udenfor disse Tilfælde bortfalder, som allerede
anført, Straffeanbaret ikke; men det skal efter 10
Aars Forløb i hvert enkelt Tilfælde være overladt